

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

ŘECKO 2002 - KRÉTA

Hersonissos

Den první - 6. září, TEPLICE (CZ)
tachometr: 32 940 km , teplota: 23,5 °C ,
ujeto: 229 km.

Tak nastal čas vyrazit na letošní dovolenou. Je pátek 6. září, dobaluji poslední věci a všechno co je potřeba. Vyrážím po lehkém obědě okolo 12:30h z Teplíc. Projíždím přes středohoří a u Lovosic najíždím na dálnici. Pokračuji dále okolo Roudnice na Prahu. Prahu projíždím bez větších problémů a jedu dále po dálnici směrem na Tábor a Č. Budějovice. Z dálnice sjíždím a jedu dále přes Benešov po silnici č.3. V Jesenicích tankuji a po malé přestávce pokračuji dál. Nebe se začalo kabonit a dešť na sebe nedal dlouho čekat. V Malšicích začalo pršet a tak nezbyvá nic jiného než obléknout pláštěnky. Po kousku cesty už je mokro a na silnici před Tábořem (kde dělají novou silnici) je pěkně bahna a díky kombinaci s vodou ho mám skoro až na ksichtě. Za Tábořem odbočuji na Týn nad Vltavou. Těsně před Týnem se obloha vyjasnila a přestalo pršet, tak jsem pláštěnku sundal a pokračoval v cestě, která se dnes blížila ke konci. Během 10 minut jsem na místě. Po večeri se jdu podívat na to co spáchali nedávné povodně, připravím nezbytné na přenocování a pak už můžu zase zajít na pár pivek do nedaleké restauračky. Kolem 22 h, jsem byl už zpátky a šel spát, abych byl fit na zítřejší dlouhý přejezd do Itálie.

Den druhý - 7. září, TÝN NAD VLTAVOU (CZ)
tachometr: 33 169 km , teplota: 14,3 °C ,
ujeto: 565 km.

Vstávám v 6 h, abych vše připravil na cestu a vyrazil co nejdřív. Po snídani se vydávám na cestu. Je 9:40h a tak je nejvyšší čas. Stavím ještě na pumpě a brzy pokračuji dál na České Budějovice, Vyšší Brod a hraniční přechod Studánky. Je přesně 12h kdy opouštím Česko a jedu dále na jih. Čas naprosto vyhovuje a tak jedu stále stejným tempem. Je krásný den, teplo, slunce svítí a na nebi je pouze nepatrně bělostných mráček. Jedu po silnici č.126 na Linz. Několik kilometrů za hranicemi, v Bad Leonfelden stavím, u benzínky. Mám větší nádrž a tak nepotřebuji zatím ani kapku. Ale zato dálniční nálepku ano. U nás jsem jí nesehnal a tak jí kupuji zde, za 11 Euro. Pokračuji dále na Linz a potom po E55 na Salzburg. Na 133 km na Salzburg ve Gmunden opět stavím, protože teď už natankovat musím. Plnou za 13 E / 14 litrů. Počasí je nádherné a nic mě nezdržuje a tak pokračuji dále na jih, za teplem, směrem na Salzburg. Okolo 15 h mjíím Salzburg a za nedlouho jsem v Golling. Stále jedu po E 55. Po malé přestávce vyrážím dále na Villach. Po dálnici cesta ubíhá dobře, obzvláště, když jí neznáte. Já touhle cestou jedu už ani nevím po kolikáté, ale pokaždé je to nádherná podívaná. Jelikož je krásně a času mám dost objíždím placené tunely přes Obertauern a Katschberg. Na dálnici se opět vracím u odbočky na Maltatal a jedu dále na Villach. V 18:45h projíždím Villach, kde stavím, abych dotankoval 13,5 E / 14,2 litru. Začíná zapadat slunce, ale stále je krásné teplo. Teď už mě čeká jen projet Italskou část Alp stále po E 55. Dnešním cílem je můj oblíbený kemp Ai Pioppi na okraji města Gemona del Friulli. Pár minut po 20 h jsem v kempu a jdu se zapsat do recepcce. Určili mi místo, kde se mám na dnešní noc ubytovat. Asi za půl hodiny už připravuji večeri, mám docela hlad. Jsem i celkem unaven a tak jdu brzy spát. Zítra mě už čeká zhruba jen 150 km do Venezie a vyřídít lodní lístky. Je 22 h a je stále 24 °C.

Den třetí - 8. září, kemp Ai Pioppi (IT)
tachometr: 33 734 km , teplota: 17,5 °C ,
ujeto: 161 km

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Vstávám v 6:30h, je 17,5 °C a fouká teplý vítr, který už není tak silný jako byl v noci. Moc jsem toho tedy nenaspal, protože to vypadalo, že mě i dešť poctí svou návštěvou, ale nedošlo k tomu. Pokaždé se tu v noci strhne pěkný vítr, ale nakonec vždy když jsem tu byl tak se to ráno vybralo a bylo už hezky. Nasnídal jsem se, zabalil věci a chystám se na odjezd do Venezie, do přístavu k lodi, společnosti Minoan Lines. Zaplatil jsem v recepci nocleh, 12,8 Eur, motorku a stan. Na oplátku mi vrátili pas a já mohl vyrazit na cestu do Venezie. Jedu mimo dálnici, je tady pěkná cesta, až do Pordenone, kde jsem v 11h a je už 28 °C, svlékám co se dá, protože jsem navlečený jak pumpa. Na okraji Venezie stavím na benzínce. Do centra Venezie přijíždím ve 12:30h a mám trochu času, než se musím přihlásit v přístavu, a tak jsem si řekl, že se půjdu podívat na Piazza di s.Marco. Šel jsem podle kanálů a značek, nakoukl do několika obchodů a udělal nezbytné fotky. Došel jsem na náměstí, které bylo pod vodou. Příliv zaplavil jeho část, ale turisty to nijak neodrazovalo. Zuli si boty a ponožky a kráčeli vstříc chrámu a celému náměstí i s holuby. Já se po chvilce koukání a obdivování vydal na zpět, protože už mě začal tlačit čas. K motorkám jsem dorazil asi za hodinu a tak jsem rychle nasedl a jel do přístavu, kde jsem už měl dávno být. Není to nijak daleko a tak jsem za několik minut byl na místě. Vzal jsem pas a kopie lodních lístků a šel k terminálu. Problémy, které nastali, jsem očekával. Z agentury, u které jsem lístky kupoval, mi totiž přišli jen kopie. Bylo mi řečeno, že lístky budou v kanceláři lodní společnosti. Úřednice v námořnických uniformách samozřejmě nemohli najít originály mých lodních lístků. Nevěřicně kroutili hlavou, proč nemám originály já, ale pouze fotokopie. To jsem nechápal ani já, ale cestovní kancelář to tak zařídila a já byl nucen čekat, až se originály najdou. Čekal jsem 45 minut a dočkal jsem se. Sice mi dali další kopie, ale pustili mě na loď. Odjíždím do odbavovacích prostor lodi, kde mi dali pokyn ihned se nalodit. Samozřejmě jsem poslechl. Jsem poslední cestující a uvazování a zajišťování motorky a bagáže mi zabralo nějakou dobu a tak když jsem dokončoval svou práci, loď se už zavírala a pomalu se chystala opustit přístav. Odplutí je plánované na 16 h. Prošel jsem kontrolou u lodního kapitána a na palubě č.6 jsem se natáhl abych si trochu odpočinul po tom všem zmatku. Není tajemstvím, že pohled z trajektu na Venezii je nezapomenutelný a je hlupák ten, kdo se nejde podívat. Držel jsem se toho a šel se podívat na výhled. Fotoaparát nezůstal bez povšimnutí a fotil a fotil. Za necelou hodinu už nebylo vidět nic jiného než voda. Voda všude okolo, zkrátka jsem byl na širém moři. Je po 17h a je 32 °C, tedy slušné horko, ale příjemný vítr na palubě mě osvěžoval, jak jen to šlo. Usedám na karimatky, abych něco pojedl. Zbytek odpoledne a podvečera vegetuji a těším se na zítřejší odpoledne, kdy mám být podle plánu lodního řádu v Řecku. Usnul jsem ani nevím v kolik, ale to je úplně jedno, hlavní je, že jsem na lodi a na cestě, stále blíže k cíli své letošní dovolené.

Den čtvrtý - 9. září, MOŘE (IT – GR)
tachometr: 33 895 km , teplota: okolo 30 °C ,
ujeto: 282 km

Vstávám s rozedněním, ale zůstávám ležet. Celý den, tedy půl dne jsem prolézal loď a těšil se na vylodění. Okolo 14h jsem se dočkal a dojel do přístavu. V 15 h jsem vstoupil na řeckou pevninu v Igoumenitse. Je 32°C a pakuji bágly do úhledných rolí a vydávám se další cestu. Mám dnešek a zítřek na to, abych dojel do Pireusu, odkud odplouvám na Krétu, cíl letošní dovolené. Mám 15h a vydávám se horní cestou přes řecký poloostrov, směrem na Ioaninu po silnici E 90 a pak po E 92 a dále směrem do Athén. Na půli cesty od Ioaniny zastavuji v malé, ale krásné vesničce Vrosina, kde tankuji za 10 Eur / 12 litrů. Před Ioaninou odbočuji a jedu se podívat do Dodoni, starověké věštinny a na ruiny tohoto města, kterou jsem při poslední cestě musel vynechat a to z důvodů stávek dopravců kvůli zdražení benzínu. Prostě jsem byl tehdy rád, že máme benzín alespoň na dojetí do přístavu. Jedu tedy dále po silnici E 951 a pak po ukazatelích na Dodoni. Je to necelých 25 km. Nebe se začalo mračit a tak doufám, že se nespustí dešť. Dorazil jsem na místo. Dodona je opravdu krásné naleziště. Velký amfiteátr, ruiny věštinny, ruiny městečka. Nádhera. Udělal jsem pár fotek, ale začalo opravdu pršet a tak oblékám pláštěnku a vyrážím zpět. Vracím se stejnou cestou, až na křižovatku na které jsem předtím odbočoval. Najíždím na silnici E 92, která vede skrze hory, samé serpentiny a silnice bez svodidel. V této části hor je passo ve výšce 1690 m, jmenuje se to zde Katara pass. Tudy vede úsek silnice, po které se musí jet, jiná cesta tady není. Vrcholy těchto hor jsou v mlze a teplota nevystoupí výše než 10 °C. Pěkná zima, když dole je 30°C. V Kalambace dnes končíme, je to první město od Ioaniny, kde je i kemp, který znám také z poslední cesty a kde hodláme strávit dnešní noc. Stále lehce prší a tak si pláštěnky nechávám a pokračuji směr Katara pass na Kalambaku. Do města dojíždím v 21.30h. Jezdím ještě chvíli po okolí a zjišťuji, že je zde v blízkém sousedství namačkáno asi ještě dalších 5 kempů, které tu před dvěma lety ještě nebyli. Nakonec končím v jiném než jsem původně chtěl, ale to nevádí. Udělal jsem si večeri, postavil stan a později šel spát.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Den pátý – 10. září, Kalambaka (GR)
tachometr: 34 177 km , teplota: 26 °C ,
ujeto: 350 km.

Vstávám v 7:30h, snídám a balím. Kemp za 9,60 Eur je skvělá cena a tak brzy vyrazím na další cestu. Chci se podívat do nedaleké Meteory, známé svými kláštery na skalách. Nezbytná fota byli součástí návštěvy. V 10 h odjíždím dál na cestu přes vesničku Kastraki a pokračuji na Trikalu, Lamiu, Elefsinu a Pireus. Za Trikalou tankuji plnou nádrž ve vesničce Risouvi za 10 Eur /13,5 litru a uhýbám na silnici E 952 na Lamiu. Jedu po náhorní plošině a dále po E 962 na Thivu a Elefsinu. Cesta vede podél moře, pak po dálnici, až dojíždím na mýto. Z dálnice sjíždím u Thivy a jedu po okružkách už přímo do Athén. Za Thivou si všímám několika motorkářů, kteří stojí na nějakém plácku asi tak 100m od silnice a registruju, že jsou to také Češi. Před Athenami zas oni mívají mě tak se zdravíme, a opět natahuji návleky a nepromoky, protože to zase začíná vypadat na déšť. V Athenách projíždím velkou zácpou a jedu dále na Pireus, přístavní město sousedící s Athenami. Našel jsem ho bez problémů, ale opět nastal problém s lodními lístky. Dlouhé a nekonečné vysvětlování, ověřování pravosti lístků atd. Vše skončilo telefonováním do Itálie, do cestovní kanceláře. Zda se dovolali nebo ne, to nevím, ale rozhodně mi dali na všechny lístky i zpáteční, razítka, že jsou platné a ověřené. Bylo to v pořádku a mě tak spadl kámen ze srdce. Snad mám na další plavby klid. Okolo 20:30h mi povolili vstup na loď a tak jedu dovnitř lodi. Ukotvuji a přivazuji motorku a bagáže a jdu na horní palubu, kde budu dnešní noc spát. Je to pouze 7h a to v noci a tak to uteče raz dva. Loď vyplouvá ve 22 h, tak se ukládám ke spánku, mám toho za dnešek docela dost.

Den šestý- 11. září, Heraklion, Kréta (GR)
tachometr: 34 527 km , teplota: 32 °C ,
ujeto: 97 km.

Na ostrov Kréta připlouvám v 5: 30h, a když vyjždím z lodi je stále tma. Čekám na rozednění. Parkuji v přístavu vedle jednoho Němce a tak se s ním bavím co motorka, cestování, jaká byla dosavadní cesta a podobně. Pak zabaluji věci, které mám rozházené. Okolo 7h, hned jak začalo vylézat slunce, vyrazím na cestu. Našel jsem první pumpu a natankoval jsem plnou nádrž. Plnou za 10 Eur. Pumpař mi ukázal cestu na Matalu, ale moc jsme si nerozuměli, poněvadž jsem jel na druhou stranu než jsem potřeboval. Chvilí jsem bloudil, asi tak dvě hodiny. Značení cest a silnic v Heraklionu, stejně jako v celém Řecku je velmi špatné. Nakonec mě jeden ochotný řecký občan navedl na tu správnou cestu a už dobrým směrem jsem dojel až do Mataly. Je 10:30h a je pěkné vedro, je 36 °C, konečně takové na, které jsem se těšil. Uvítala mě majitelka apartmánu s úsměvem na tváři, výborným frappem a mísou čerstvě natrhaného vína. Výborná věc! Po chvíli jsem se šel ubytovat a po lehkém obědě šel jak jinak než na pláž. Pláž je tady kamenitá, spíše drobounké kamínky. Pláž obepínají pískovcové skály, kde jsou jeskyně. Plaval jsem tam, abych se porozhlédl co na tom ti hipies viděli. Prý zde, v Matala žili v 60-tých letech a moc se jim zde líbilo. A opravdu jsou pěkné, ty jeskyně. Okolo 18 h jsem šel nazpět do apartmánu. Po cestě jsem nakoupil několik nezbytností na večeri a samozřejmě, že také místní víno. Popíjel jsem ho k večeri, ale dlouho jsem to nevydržel, byl jsem vážně utahaný po 6 dnech cesty a tak jsem to zabalil a šel zanedlouho spát.

Den sedmý - 12. září, Matala (GR)
tachometr: 34 620 km , teplota: 34°C ,
ujeto: 0 km.

Trochu jsem si přispal, vstávám v 8:30h. Nasnídal jsem se a šel prozkoumat okolí. Podle značek je zde nějaká pláž Red Beach a tak se vydávám po téhle značce. Došel jsem k velkému kopci, kde není zrovna asfaltová cesta. Vyšplhal jsem nahoru a pohled dolů byl překrásný. Když si člověk odmyslí, že pokud chce dolů, musí sejít ten krpál, byl to ráj. Modrozelené moře, tyčící se skály z něj a pláž s červeným pískem obehnaná mohutnými skalami. Vydávám se na cestu dolů z kopce porostlého různými pichlavými květinami, kaktusy a pasoucími se kozami. Sešel jsem až na pláž, která je plná naháčů a polonaháčů. Zátoka je krásná, voda nadmíru čistá a kdyby nebyla slaná, člověk by se i napil. Zpátky jsem šel okolo toho kopce, který jsem přelézal napříč. Cesta je o něco delší, ale ne tak náročná jako přelézání a hlavně je to cesta hezčí. Skalní převisy a jeskyně byly nádherné. Skalní strž, kde rostl jediný strom, neušel fotce. Ještě jsem vyfotil několik polorozpadlých objektů, na které jsem narazil cestou. Zastavil jsem se taky na jedno pivo od Amstela a koupil chleba na snídani v jednom malém obchůdku. Přišel jsem okolo 19h a udělal si večeri. Večer trávím u vínka na terase s vymýšlením co budu dělat zítra.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Den osmý - 13. září, Matala (GR)
tachometr: 34 620 km , teplota: 31°C ,
ujeto: 0 km.

Vstávám okolo 8h a je jasný, krásný a teplý den. Posnídal jsem a vyrazil na výlet, protože na pláž se mi dnes nechtělo. Přesto jsem si vzal plavky, co kdyby... Jdu stále po asfaltové silnici dál do vnitrozemí. Po dvou kilometrech je odbočka a u ní cedule s nápisem "Panoramic wiew" rozhoduji se tam zajít podívat. Řekové jsou totiž známi svými přehnanými názory i odhady, na cokoli. Asi po 500 metrech písčitou cestou, docházím ke skalnímu útesu s tavernou a s opravdu krásnou vyhlídkou na moře, pláž a městečka při pobřeží jako je Kalamaki a Timpaki. V dále na moři je vidět velký skalnatý ostrov Paximadia. Několik fotek a jdu dál. Tady na Krétě je vše velmi nepřístupné. Prostředí je skalnaté, plné kaktusů, cesty prašné a nebo kamenité. Někam se dostat je někdy obtížné, vše se musí obcházet, žádná cesta není po rovině ani v nejmenším. Všechny kopce jsou strmé a cesty spíše tušíte, než, že by tam byly. Z vyhlídky jsem se tedy vydal cestou necestou přes kopec, který překlenoval skalní útes mezi vyhlídkou a relativně na pohled schůdnou cestou dolů na pláž. Pak mě čekal ještě jeden menší kopeček a pak už jen kamenitá cesta dolů na pláž. Na pláži jsem si našel pěkný stín, a protože dál se mi jít zatím nechtělo, zůstal jsem tady a vegetil v moři. Kolem 16h jsem toho měl dost a tak jsem šel dále po pláži do městečka Kalamaki. Po několika desítkách minut docházím do města a znaven chůzí v písku odpočívám a u malého obchůdku kde jsem si koupil pivo na osvěžení. Za chvíli pokračuji v cestě dál. Prošel jsem malým městečkem naplněným turisty a obchody byly plné turistického zboží. Nic pro mě a tak jdu dál, ale po asfaltové silnici se mi vážně jít nechce a tak jdu přes pole na úpatí kopců nedaleko. Jdu přes nezorané pole, plné velkých kamenů, drnů a rostlin s ostny, které se i občas dostali do mých sandálů. Velmi nepříjemné. Konečně jsem se dostal přes to pole a vycházím na cestě. Prašné, ale schůdné. Jdu po této cestě dál, ona mě někam dovede. Cesta je hezká, plná fíkovníků, vinic a kvetoucích kaktusů. Cesta se začala zvedat do kopce a já míjím olivové háje. Cesta je stále příkřejší, ale vypadá to, že brzy budu na vrcholu. Jsem tady. Ten rozhled, úchvatný! Stále pokračuji po stejné cestě, která vede po úpatí kopce. Cesta je prašná, ale teď mírně klesá dolů do údolí. Kde se rozléhá malebná vesnička Pitsidia, kam docházím velice brzy, co jsem ji uviděl ze shora, z kopce. Je to klasická, starobylá řecká vesnička, která nešla ani mému fotografování a obdivu. Po chvíli okukování místního kostelíčku se zvonící jsem se vydal dále po hlavní silnici do Mataly. Cesta mi rychle ubíhala a tak jsem za chvíli doma v apartmánu. Je asi 19h a k velkému překvapení zjišťuji, že jsem nachodil asi 14 kilometrů. Mám hlad jako vlk a tak rychle vařím večeři a popíjím k ní víno, pro dnešek červené. Brzy na mě přišla únava z dnešního dne a raději to balím a jdu spát. Lepší než zívát na terase.

Den devátý - 14. září, Matala (GR)
tachometr: 34 620 km , teplota: 30°C ,
ujeto: 43 km.

Vstávám v 8h, dnešní noc byla na Krétě dost neobvyklá. Pršelo. Začal jsem snít a rozpršelo se znovu. Ovšem tady prší 3 minuty, kapky velké jako hrachy a když pršet přestane v okamžiku jsou silnice i střechy suché. Teplota se nijak nesníží a tak je to jen takové příjemné osvěžení. Na nebi je několik mráčků, ale to mě nemůže odradit od dnešního plánu. Chci se vydat dále do vnitrozemí a navštívit nějaké památky minojské kultury, kterých je zde na Krétě víc než dost. Jedu po hlavní silnici na Heraklion a po cestě odbočuji podle směrovek na první památku, Ag.Triada. Jsou to ruiny starověkého města, celkem rozsáhlé plochy. Po malé prohlídce jedu dále o 3 kilometry na velmi známé archeologické místo Festos. Jsou to ruiny velmi významné archeologické hodnoty s velkým nalezištěm minojské kultury. Ale to jako návštěvník stejně nemůžete ocenit, protože všechny poklady jsou v archeologickém muzeu v Heraklionu nebo Athénách. Tak nezbyvá než obdivovat ruiny, které za obdiv opravdu stojí. Po prohlídce Festosu pokračuji dále po hlavní silnici na Ag. Deku. Podél cesty míjím vinice, olivové a pomerančovníkové háje. Z ničeho nic začalo pršet a já zrovna projíždím městečkem Míres, tak slézám z motorky a jdu se schovat pod střechem malého obchůdku. Čekám a čekám až pršet přestane, ale tohle není dešť jako ráno na tři minuty, ale pořádný slejvák. Když už čekám přes hodinu, rozhodl jsem se, že dál už nepojedu a jen co dešť ustane vrátím se zpět. Dešť ovšem neustával, tak jsem šel alespoň nakoupit. Při pohledu na místní obyvatelstvo, které mělo radost z deště jako děti, nemohl jsem se zlobit ani já, že mám zkažené plány na zbytek dne. Obyvatelé začaly uklízet chodníky, mít auta i fasády domů od prachu, výlohy obchodů a vše co se dalo. Byl to hezký pohled, ne jak pracují, ale jak se radují. Okolo 16 h přestalo pršet, ale všude na silnici stála voda. S nákupem v kufru a na klíně jedu domů. Zbytek dne jsem trávil u dobrého jídla, horšího vína a s dobrou náladou.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Den desátý - 15. září, Matala (GR)
tachometr: 34 663 km , teplota: 34°C ,
ujeto: 0 km.

Vstávám okolo 9 h, po snídani jdu k moři. Co také jiného, je opravdu vedro a na nic jiného nemám ani pomyslení. Vracím se okolo 17h, protože z obzoru se začíná hnát černota a zvedá se vítr. Jdu přes kopce zpět, ale odbočuji k malému nalezišti ruin Komos, nedaleko pláže a pokračuji dál do vesničky Pitsidie, kde jsem byl nedávno. Prošel jsem vesnicí dále než posledně a tak jsem potkal i obyvatele nedotčené jakýmkoli pokrokem. Staré domy, staré uličky, opravdu nádhera. Po cestě zpět jsem koupil chleba a pár věcí k jídlu a šel domů. Po večeri jsem nijak neponocoval a šel spát docela brzy.

Den jedenáctý - 16. září, Matala (GR)
tachometr: 35 013 km , teplota: 28°C ,
ujeto: 350 km.

Vstávám v 7:30h, snídám a balím na cestu. Rozhodl jsem se, že vyrazím na celodenní výlet na východ Kréty, do regionu Chánia, abych se podíval do propasti Samaria. Dnes je o něco chladněji, než včera, což je lepší. Je 8h a opouštím Matalu pro dnešní den. Jedu po hlavní silnici přes Pitsidii, Festos, a podél pobřeží na Timpaki. Dál po hlavní silnici na sever na městečko Spilli. Cesta je moc pěkná, silnice docela slušná, na tu hrůzu co na Krétě nazývají silnicemi. Silnice vede přes kopce, kde teplota docela klesla a tak tričko vážně nestačilo. U pumpy v Kaso Kibos stavím, kvůli opravě píchlé pneumatiky. Je tady i opravná a tak ochotný mechanik (původem Rus z Moskvy) mi za 7 Eur bravurně zalepil gumu během 45 minut. Dojel jsem do Spilli a našel jsem zkratku o 15 km, tak jsem odbočil z hlavní silnice na Rethimon a jel skrz vesničky Armeni, Castelos, do Ag.Andreas a Dramia. Zde se napojuji na hlavní silnici na Rethimon. Jedu podél pobřeží až na kraj Chánie a odbočuji na jih na Laki. Míjím kilometry pomerančových plantáží a pak už jen stoupám do hor přes horské vesničky po špatných silnicích. Zastavuji ve vesničce Vamvakopulo, kde tankuji za 10 Eur / 12 litrů. Po desítkách serpentín jsem dojel ve 13h do Omolos a za několik kilometrů jsem dorazil v prudkém stoupání do Xyloskalo, kde jsem se rozhodl zastavit. Parkuji a vydávám se k začátku propasti. Pohled dolů docela hýbe žaludkem. Tady nahoře fouká prudký vítr a přestože je modrá obloha, je celkem chladno. Jdu na to. Kupuji lístek za 3,5 Eura vydávám se vstříc propasti. Propast je dlouhá 12 km, tak mám co dělat. Cesta je velmi strmá, 2,5 km kamenitá cesta cik cak. Část je chráněná zábradlím, ale jak už to v Řecku bývá, nic není dotažené do konce, tak po několika km zábradlí končí. Na každém km je pramen čisté vody a WC. Propast je nádherná, plná borovic, cypřišů, klečí a javorů. Divoké kozy skáčou všude možně, po skálách, po cestách kde je to napadne. Jak slézám dolů, hlouběji do propasti, skály mě obepínají těsněji a těsněji. Cesta je prašná a kamenitá. Asi na 4 km, končí prudké klesání a pozvolna začíná rovinka, narážím na potok. Je křišťálově čistý a ledový. Cestu si dere přes kameny a vytváří tak maličké vodopádky, je krásný. Přeskakuji ho a pokračuji dál v cestě. Za chvíli se někam ztratil a část koryta je suchá. Tento potok se podle průvodce táhne skrz celou propast, která končí až při jižním pobřeží Kréty. V polovině propasti je opuštěná vesnice Samaria, kterou museli její obyvatelé opustit v 60- tých letech kdy se propast stala národním parkem. Zůstala přesně tak, jak ji opustili. Rád bych tam došel, ale nevím jak na tom budu s časem. Cesta celkem ubíhá i přes náročnost terénu. Došel jsme na 6,5 km, ale do vesnice je to ještě 2 km a zpět. To jsou 4 km navíc a 6,5 km do kopce zpět k motorce. Blíží se 16h a to je dost pozdě. Stmívá se okolo 19,30h, ale tady dole to bude jistě dříve. Nezbylo mi nic jiného než se s těžkým srdcem, že vesnici neuvidím vrátit zpátky. Jdu stejnou kamenitou cestou nazpět, jiná tady není. Přeskakuji potok, který jak zmizel, tak se objevil, šplhám do menších i větších kopců až docházím k místu, kde se začíná stoupat prudce nahoru. Chvilí odpočívám a zanedlouho jdu dál. Byla to docela fuška, ale zvládl jsem to bez větších problémů. Zanedlouho jsem opět u vstupu do propasti. Už se stmívá a jak tady fouká ten horský vítr je i pořádná zima. Spočítal jsem to dobře, za tmy by se dole šlo velice špatně. Ještě u vchodu proběhla kontrola lístků, protože v propasti je zákaz nocování. Na studeném větru se do mě dává zima a tak na sebe hodím teplé oblečení nasednu na moto a mířím rychle dolů, k moři. Je už tma, rozhoduji se proto jet po hlavních silnicích, žádné zkratky. Sjíždím hory, kolem pomerančovníků a olivových hájů a jsem dole ve Vamvakopouli, a protože mám velký hlad, zastavuji a jdu do malého bufetu na gyros. Dostal jsem k jídlu vodu zadarmo, plný džbán ledové vody. Pohostinní lidé. Ani tuzér nechtěli. Zbytek cesty jedu stejnou cestou jako ráno, pouze tu zkratku přes hory vynechávám a jedu stále po hlavních silnicích. Na Chánii, Rethimon, pak dolů na Spilli, Timpaki, Festos, Pitsidia a Matala. Je 22:30h a já konečně slézám z motorky, jsem trochu unaven a je mi i docela zima. Ujel jsem 350km tak jdu odpočívat. Rychle jsem ještě něco malého pojezl, dal si sprchu a ani nevím kdy a jak jsem usnul.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Den dvanáctý - 17. září, Matala (GR)
tachometr: 35 013 km , teplota: 34°C ,
ujeto: 0 km.

Vstávám v 8h relativně fit, ale nechce se mi vůbec nic. Dnes jdu na hlavní pláž v Matala, kde jsem byl pouze první den, ale nemám vůbec náladu se tady válet, tak to jen omrknu a uvidím co dál. U pláže stojí s autem a vozíkem místní zemědělec a prodává víno. Tak proč si nekoupit hrozen přímo od zdroje, že? Ale... To neznáte Řeky. Když jsem se zeptal kolik chce za kg vína, stařec mě nenechal ani domluvit, utrl mi několik kuliček z hroznu. Je výborné a tak na otázku "good"?, odpovídám "yes". Na znovu položenou otázku kolik stojí neodpověděl a začal plnit igelitovou tašku, než zareagoval, že mi to stačí, měl jsem snad 3 kg vína a 2 broskve k tomu. Chtěl 6 Euro, ale dal jsem mu jen 5 a byl taky spokojen, no aby nebyl že. Je nebezpečné chtít něco koupit bez znalosti ceny, vrácení peněz nebo zboží je v Řecku velmi obtížné. Nakonec jsem se válel u moře do pozdního odpoledne a cpal se sladkým vínem. Když už víno nebylo a přemohl mě hlad, vydal jsem se na cestu zpět do apartmánu. Lehká večeře mi stačila a tak vymyslím co budu dělat zítra. Nejspíš navštívím Heraklion, Komos atd. Uvidím.

Den třináctý - 18. září, Matala (GR)
tachometr: 35 250 km , teplota: 31°C ,
ujeto: 237 km.

Je pěkný den a dnes vyrážíme opět na celodenní výlet, do Heraklionu, Knossu a podle času pojedou do Hersonissos. Jede se moc hezky, obloha je bez mráčku a teplota vylezla přes 30 °C. Jedu stále po hlavní silnici z Mataly, která vede až do Heraklionu. Dojíždím k nájedzu na Heraklion z dálnice a začíná zácpa. Je to tady dost o nervy, protože tady platí pravidlo, kdo dřív kam vjede, ten tam je, bez ohledu na hlavní, vedlejší nebo snad odbočovací pruhy. To je absolutně nezajímá. A navíc pekelně klouže asfalt, tak se musí opravdu jezdit velmi opatrně. Město Heraklion není zrovna nijak závatně krásné město, je stejně zanedbané jako města ostatní. Jen je větší a o to více lidí. Moc se nezdržuji uprostřed města a jedu po hlavní silnici na Knossos. Je to městečko nedaleko hlavního města, které je proslulé svým nalezištěm pozůstatků staveb minojské kultury. Jsem zde, vstupné je 6 Eur a je to opravdu nádhera. Toto naleziště objevil sir Artur Evans na začátku minulého století. Na tomto nalezišti pracoval přes 40 let. Naleziště je rozsáhlý palác s ohromným minojským dědictvím. Podle své fantazie tento objevitel tento palác dostavěl na ruinách a je to velkolepé. Jediné naleziště kde si můžete udělat představu, jak to tenkrát možná mohlo vypadat. Z minojské kultury se nedochovali žádné záznamy a především se nepodařilo jejich písmo rozluštit, takže vše jsou spekulace, báje a dohady. Opravdu nadšen jsem okolo 14 h odjížděl z Knossu směrem na Hersonissos, přístavní město vzdálené od Heraklionu asi 25 km dále na východ, které svého času bylo velmi významným přístavem. Tak jsem zvědav co z něj zbylo. Mířím směrem na Ag. Nikolas, ale ještě než jsem vyjel z centra města jeden idiot mi nedal přednost z vedlejší silnice, no spíš to byl výjezd z nemocnice, a po boji s kluzkým asfaltem jsem to nakonec prohrál. Když už jsem skoro stál tak mi podklouzli nohy na asfaltě, spadl jsem a mašina na mě. Naštěstí jsem vyklouzl bez větší újmy, mám jen roztržené kalhoty. Později jsem zjistil, že mám pěkný šlic na noze. Motorka je bez škrábane, ale má ohnutou kapotáž. Chlapík samozřejmě když viděl, že vstávám tak ujel. Zvedám se, nasedám a jedu dál na nedalekou pumpu kde tankuji. Zastavím za pumpou, musím nějak narovnat tu hrazdu co drží kapotáž. Zjistím, že je ohnutá na jednu stranu. Vyrvu trubku z plůtku vedle mě. Vrazím jí do hrazdy a tlakem na opačnou stranu narovnam kapotáž do původní pozice. Tak je vše v pohodě a po asi 45 minutách pokračuji v cestě do Hersonissos. Zanedlouho jsem tady, ale z přístavního městečka nezbylo nic než několik starých maket lodí. Jinak jsou podél pobřeží samé taverny, bary, obchody a diskotéky. Turistické městečko s minimálním vstupem do moře na koupání. Nic moc pro mě a tak se po nedlouhé prohlídce města vydávám nazpět do Mataly. Souhrnem, Hersonissos je místo pro výlet moc pěkný, ale pro pobyt děs. Okolo 20h jsem doma a po večeři vegetím na terase.

Den čtrnáctý - 19. září, Matala (GR)
tachometr: 35 250 km , teplota: 35°C ,
ujeto: 0 km.

Dnešní den se nijak neliší od těch předchozích. Nebe je krásně modré bez mráčku a teplota šplhá už vysoko přes 30°C, a to je 9h ráno! Jdu na pláž pod vyhlídkou, která je vzdálená od Mataly asi 2,5 km. Mám to tam rád. Je tam stín, pláž je velká a tak lidé nejsou nalepený na sebe. Jediné co mi zrovna neštymuje je písek. Ale i to se dá

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

přežít, protože je tu vážně nádherně. Jdu stejnou cestou jako před několika dny. Po asfaltové silnici směrem na Pitsidii a odbočuji na vyhlídku. Jdu rovnou přes kopce dolů na pláž a lehám si do stínu skal, které jí obepínají z jedné strany. Nahoře na této skále právě stojí již dříve zmiňovaná vyhlídková terasa s tavernou. Chvilí se válím na pláži, chvíli se cachtám ve vodě a tak nějak trávíme čas. Protože mě to už nebaví, jdu se s foťákem podívat podél skal, zda je tam něco zajímavého. Obouvám si boty, je tu spousta ježků. Chvilí jdu po kamenech, chvíli ve vodě. Udělal jsem pár fotek a vracím se pro zbylé věci. Jdu stále dál podél skalisek, o které se rozbíjejí vlny a za chvíli jsem mokrý. O kus dál jsem po kamenech, objevil malou plážičku, schovanou mezi útesy. Bylo to moc hezké místo, byl tu pouze jeden pár. Zátoka byla plná kamenů vyčnívajících nad hladinu i schovaných těsně pod ní. Potápění proto bylo opravdu zábavné. Vydržel jsem tu do večera a po vzoru těch druhých co tu na pláži byli také, jsem se vracel krkolomnou cestou přes skály, které se tyčily nad zátokou. Byl to náročný výstup, ale pohled z výšky byl ještě hezčí, než jsem si myslel. Věděl jsem, že po zbytek dovolené, budu chodit sem, na tuto malou pláž. Nahoře na kopci jsem zjistil, že jsem nalevo od již dříve zmiňované vyhlídky na skalách. A myslel jsem si, že tato cesta nikam nevede. Došel jsem domů, do Mataly a po lehké večeři vymýšlel, co budu dělat zítra.

Den patnáctý - 20. září, Matala (GR)
tachometr: 35 302 km , teplota: 32°C ,
ujeto: 52 km.

Večer jsem se dohodl, že se podívám nedaleko Mataly na archeologické památky a ruiny jménem Gortis. Vyrazil jsem okolo 8h, bylo nádherné počasí a tak se jelo skvěle. Cesta je pěkná, samá serpentina a kopce. Jsem na místě a je to zajímavé místo. Dozvídám se, že Gortis, bylo v rozkvětu minojské kultury hlavní město Kréty se správním sídlem. Na levé straně od silnice je dochovaný chrám a také postavené kopie nalezených soch Dia a ostatního božstva. Na pravé straně od silnice je velmi rozlehlé naleziště do okolí několika stovek metrů. Ale většinou jsou to už pouze pravé ruiny, ale s pravostí nemají moc společného. I mé neodborné oko poznalo cihly a beton, zkrátka si nějaký kutil zbastlil nějakou tu ruiničku. Základy staveb a na nich na pár místech pozůstatky stěn, schodů a podobně. V podstatě nic a dvě fotky, které odsud mám stačí. V odpoledních hodinách jsem se vrátil zpět do Mataly a šel si prohlédnout okolí, kde jsem ještě nebyl. Večer byl stejný jako vždy. Večere, víno a spánek.

Den šestnáctý - 21. září, Matala (GR)
tachometr: 35 302 km , teplota: 32°C ,
ujeto: 0 km.

Dnešek je předposlední den mého pobytu na Krétě. Proto si ho chci užít bez jakýchkoli stresů z balení. Tak vyrazím hned po snídani na pláž, samozřejmě, že na tu schovanou mezi útesy. Jdu směrem na vyhlídku a pak prudkou cestou dolů po srázu až na pláž. Vegetím tady do pozdního odpoledne a pak odcházím na zpět. Chystám se vyrazit dneska na večeři někam do restaurace. Procházím se noční Matalou a po půlnoci se vracím do apartmánu a jdu spát.

Den sedmnáctý - 22. září, Matala (GR)
tachometr: 35 302 km , teplota: 33,5°C ,
ujeto: 85 km.

Je neděle, poslední den dovolené na Krétě a tak jsem tak trochu nespívá. Začínám balit, ale moc se mi nechce. Apartmán musím opustit do 12h a tak mám dost práce. Dobalil jsem, naložili bagáž a šel se rozloučit s majitelkou apartmánu. Do přístavu v Heraklionu pojedou okolo 17h a zbytek dne ještě strávím na pláži a koupáním se v moři. Na půli cesty do Heraklionu tankuji v Agia Deku za 10 Eur / 10,6 litru. Do přístavu přijíždím okolo 18h a jdu vyřídit potřebné s lodními lístky. Zdá se, že nyní to bude bez větších potíží. Vysvětlení kopií a razítek postačilo a úředník mi řekl, že si to vyřídí sami na lodi. Jedu k nástupnímu molu před loď a čekám až bude povoleno naložování. Brzy mě námořníci vyzvali ať jedu dovnitř lodi. Nasedám na motorku a vjíždím do útrobu lodi. Dochází na kontrolu lístků. Tomu kdo mi je kontroluje se kopie zrovna moc nelíbí a tak čekám na vyjádření lodního kapitána. Srdce mi buší, ale kapitán řekl O.K. a tak mi spadl kámen ze srdce. Pro mě už skoro rutinně uvazuji motorku, a jdu na palubu, kde přenocuji. Našel jsem skvělou místnost se sedačkami a tak se pěkně uvelebují. Jenže začali sem chodit lidi, kteří hledali svá sedadla podle lodních lístků. Nedalo mi to a jdu se zeptat nějakého zaměstnance lodi, zda jsem na správném místě. Samozřejmě, že jsem nebyl. Stěhuji se na

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

odkrytou palubu, kde jsem měl alespoň čerstvý vzduch. Vyplováme ve 22 h a doplout do Pireusu bychom měli v 5 h ráno. Tak dobrou noc, je lepší tu plavbu prospat.

Den osmnáctý - 23. září, Pireus (GR)
tachometr: 35 387 km , teplota: 25,3°C, 5 h
ujeto: 253 km.

Je 5 h ráno a jsem v přístavu Pireus. Začíná mi cesta zpět domů do Čech a hlavně do půlročního marastu a zimy. Nechtělo se mi na to ani pomyslet natož mluvit. Čekám na svítání, protože hledat cestu potmě je dost nereálné. Upravuji bágly na motorce pro cestu a tím trochu krátím čas, který do svítání zbývá. Trochu jsem se nasnídal a okolo 7:30h se vydáváme na cestu přes Korint na Peloponés. Projíždím Pireusem, spoustou ulic přeplněných auty a školními autobusy až se dostávám na výpadovku za městem. Netrvalo dlouho a jsem v zácpě. Popojíždím a smrad z výfuků není příliš příjemný. Teplota je už okolo 28°C a tak je to celkem náročný. Na nájezdu na Athény zácpa pomalu oslabuje a já se celkem lehce proplétám mezi auty. Po pár kilometrech jsem mimo velký provoz a jedu po dálnici E 94 směrem na Korint přes Aspropigro, kde na malou chvilku stavím. Stále jedu po dálnici, projíždím průplav a tím vjíždím na Korint. Pak odbočuji na E 65 a jedu na Argos, abych navštívil známé Mykény. Před Argosem tankuji ve vesničce Voutani za 12 Eur / 15,7 litru. Mykény, je památka, kterou stojí zato vidět. Vstupné jako ve většině je za 6 Eur. Hlavní ozdobou tohoto naleziště je hrad z období mykénské vlády do kterého se vstupuje slavnou Lví bránou, kterou zdobí na horní kamenné desce reliéf dvou lvic, znak mykénské slávy. Jsou zde hrobky, základy staveb nezjištěných účelů. Potkal jsem zde turistu z Ostravy, který cestuje po Evropě pěšky, v té době byl na cestě osmý měsíc. Chvilí jsme si povídali, ale pak už jsem musel vyrazit na další dnešní etapu cesty. Mám namířeno do Sparty, kde přenocuji a zítra budu pokračovat do Olympie. Jedu stále po silnici č.E 65 až do Argos, pak přes Millí a městečko Agriotika do Tripollí. Po E 961 pokračuji v cestě na Spartu. Projíždím malebnými vesničkami i městečky, kopci i rovinkami a cesta slušně ubíhá. Kerasitsa je poslední městečko, které projíždím, protože přede mnou se rozprostírají ohromné hory. Jejich vrcholy jsou zabalené do mlhy a tak je velice špatně vidět zda končí někde tam, kam oko dohlédne. Jedu v horách, v prudkých stoupáních a klesání a je docela zima. Fouká tady silný vítr, točí se mezi horami a tím nabývá síly. Sjíždím po několika desítkách kilometrů do vesnice Voutiani, kde tankuji. Nyní již sjíždím pouze dolů, v údolí se rozprostírá město Sparta a v dále impozantní hory v mlze. Krása. Sparta, dnešní cíl cesty. Dojel jsem dolů do města a hledám kemp. Po chvíli bloudění mezi jednosměrnými ulicemi nacházím silnici vedoucí ke kempu. Po získaných informacích o ceně kempu se jdu ubytovat. Takový kemp jsem ještě neviděl. Všude rostou pomerančovničky, obalené pomeranči jako u nás jabloně jablky. Mezi cestami oddělující placy pro stany a auta, roste víno, jak bílé tak červené. Krása a ta vůně! Jen tady fouká dost silný vítr. Stavím stan pod přístřešek pro auta, protože začíná pršet a v kempu jsou pouze dvě auta a jedni motorkáři z Německa. Najedl jsem se a večer trávil před stany s nakoupeným proviantem, jako je pivko a tak... Okolo 22 h jsem zapadl do spacáku, abych byl fit na zítřek.

Den devatenáctý - 24. září, Sparta (GR)
tachometr: 35 640 km , teplota: 25°C ,
ujeto: 183 km.

V noci mě budí nejen vítr, ale i menší déšť. Ráno jsem rychle zapakoval. Nebe je zatažené, ale vítr vše za chvíli rozfoukal a nebe se vyčistilo na nádhernou modř. Zaplatil jsem kemp a vyrazil na cestu. Památky ve Spartě se zúžily na jednu sochu a tak jsem tam ani nezajel. Na úpatí hor jsem navštívil Mystras, komplex několika klášterů z 12 století a zříceninu hradu. Po 3 hodinové návštěvě jsem jel na místo, kde by měl být amfiteátr, ano byl tam, ale novodobý, z betonu. Pokračuji dál ve své cestě do Olympie. Je 15h a před sebou mám neznámou cestu přes hory 180km dlouhou. Jedu po silnici č. E961 na Kalamatu, přes vesničky Tripi a Artemisia. Odbočuji na E 55 na Thouria, Tsoukaleika, Katsaros a Kalo Nero na pobřeží. Tato cesta byla velmi pěkná, ale také velmi náročná. Silnice přes hory je sama o sobě lákavá, ale i dost nebezpečná právě v Řecku. Silnice jsou samá díra, nepořádek a bez svodidel. Na některých místech silnice prochází pod skalními převisy a tunely. Jedu podél pobřeží na sever směrem na Pírgos. Asi 20 km před Pírgosem odbočuji na vesničku Krestena, kde zastavuji na nákup potřebných potravin na večeři. Po chvilce povídání s místními lidmi a obchodníky pokračuji po silnici na Olympii. Chvilí jsem bloudil, ale řidič nákladáku mi ukázal cestu a já dojel po 20 kilometrech do Olympie. Našel jsem kemp, ubytoval se a začal vařit večeři. Spánek přišel dříve, než jsem čekal a tak jsem to akceptoval a šel spát.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Den dvacátý - 25. září, Olympie (GR)
tachometr: 35 823 km , teplota: 24°C ,
ujeto: 129 km.

Ráno vstávám okolo 7 h a pomalu začínám balit a snídat. Nebe je zatažené a teplota také klesla, ale zima není. Začíná pršet a tak dobaluji co nejrychleji to jde. Přidává, rychle se oblékám do bundy a kalhot. Běžím se schovat do recepcy pod střechem a stan nechávám svému osudu. Odsud od recepcy je vidět na bazén, který je nyní samozřejmě prázdný. Ale pracovníkovi, který se o něj stará dešť asi nevádí, protože jej stále obchází a vybírá spadlé listy. Přestalo pršet stejně rychle jako začalo, tak jdu zpět ke stanu dobalit věci a připravit se k odjezdu. Jak tak míjím bazén všiml jsem si, že vybírání listů skončilo a nyní se začalo dno vysávat vysavačem. Dobrá věčička. Dno bazénu bylo čisté, jako právě natřené. Docházím ke stanu a místo něj mám bazén, je úplně ponořený ve vodě, která stojí všude okolo. Rychle balím mokrý stan a za necelou půl hodinu vyrážím na Olympii. Zaparkoval jsem na určeném parkovišti a jdu si koupit lístky. Opět začalo pršet z čista jasna. Jsem schovaný pod přístřeškem se suvenýry a čekám až přestane. Opět dešť skončil jak začal. Jdu areálem Olympie a jsem tou nádhrou unesen. Díky i Athénin chrám v plné kráse, kterou tak stará památka dovoluje. Sloupy, oltáře, chrámy, schodiště, sochy a torza bohů, vše v podobě nám známé z fotografií a dokumentů v televizi. Po prohlídce jsem se vydal na cestu směrem k Patrasu. Mám však spoustu času do odplutí lodě, tak jedu na pláž, kde strávím volný čas, který mi zbývá. Dojel jsem k pobřeží u městečka Manolada a tady jsem zůstal. Znovu jsem rozbalil stan a ostatní promáčené věci, protože tady už je krásně modré nebe a teplota se vyšplhala k 30 °C. Koupal jsem se naposledy v tomto roce v moři a užíval si sluníčka. V moři byly medúzy a tak jsem měl i co pozorovat. V tomto počasí stan a věci brzy uschly a v 18h jsem se vydal na cestu do Patry do přístavu. Na předměstí Patry jsem natankoval plnou nádrž za 10 Eur / 14 litrů. Přístav jsem našel po krátkém hledání a ptaní se, ale nebylo to nic strašného. Šel jsem si nakoupit nějaké jídlo na loď do města. Musel jsem ještě zajít do kanceláře lodní společnosti, která sídlí kousek od přístavu ve městě. Zde jsem vyřídil lístky. Takže při prohlídce lodních lístků u lodi už nebyl žádný problém a byl jsem vpuštěn na loď. Uvázal jsem motorku, vyndal spacáky a ostatní věci, které budu potřebovat, během 33h dlouhé plavby. Ubytovávám se na palubě určené k mému pobytu na lodi během plavby. Z Patry odplouváme ve 22 h.

Den dvacátý první - 26. září, loď (GR)
tachometr: 35 952 km , teplota: 25°C ,
ujeto: 0 km.

Noc na lodi uběhla velmi rychle a tak jsem se vzbudil hlášením, že připlouváme na Korfu, do přístavu v Kerkyře, kde se budou nalodovat další cestující. Je 7h a jdu se podívat z výšky na to jak na spodní paluby, kde jsou garáže, najždějí auta, motorčky, autobusy a kamiony. Samozřejmě, že i lidé, ale to není tak pěkné. Během dvaceti minut odplouváme z přístavu v Kerkyře a plujeme do Igoumenitsy, kde je další zastávka pro stejný účel. Přibírání cestujících. V Igoumenitse jsme v 8,30h a proces se opakuje, pouze s rozdílem, že tady je velké množství kamionů a tak se doba na odplutí velmi prodlužuje. Přístav Igoumenitsa je současně i poslední zastávkou na řecké pevnině. Okolo 10h vyplouváme vstříc cílu naší plavby, do Venezie. Tam máme být přibližně okolo 8h ráno. Brouzdám po lodi, mám za sebou už 12h plavby a moc to neutfká. Začalo se kazit počasí, fouká velmi silný vítr a občas to i vypadá na dešť. V Kerkyře nastoupili na loď pasažéři z Německa, zhruba 25 lidí, školáci okolo 16 let. Usadili se na palubě, na které jsem byl i já a několik jiných pasažérů. Mimo jiné i Češi, kteří byli na dovolené na Korfu. Němci zabrali plochu snad 50 m čtverečních a ten bordel si nikdo neumí ani představit. Přes den jsme o nich ani nevěděli, to se bavili umírněně a celkem slušně na skopčáky. Ale jen co se začalo stmívat vypukl saigon. Oni nepopjeli, oni chlastali, oni na sebe nepokřikovali, oni řvali neustále a čím dál tím více. Házeli po sobě co našli a na zemi leželi obaly od všeho co snědli, vypili nebo jen načali. A pan vedoucí, učitel či co to bylo jim šel příkladem. O prostých sloganech ani nemluvě. Jedna cestující, ležící na matraci nedaleko nás už to nevydržela a slušně jim řekla, zda by se mohli uklidnit, že je noc a chtěli bychom mít klid. Ale potázala se s velmi zlou. Nejen, že ji poslali někam, což se dalo čekat, ale poslal ji někam právě i pan učitel. Odporní skopčáci si tedy přišli na své. Paní se však nevzdala a šla za někým z posádky. Vše oznámila a přišla s jedním námořníkem, ten když viděl tuto spoušť, neváhal a odešel. Během několika minut se vrátil, ale ne sám, nýbrž s kapitánem lodi. Přicházel s úsměvem, který se mu, jak stoupal po schodech, každým schodem vytrácel a měnil na zkrivenou grimasu na obličej. Předstoupil a klidně jim vysvětlil, že toto na jeho lodi dělat nebudou a že ten binec uklidí. Myslel si, že mluví s, alespoň mírně inteligentními lidmi, ale spletl se. Školáci začali něco mumlat, nevím moc co a tak se kapitán opravdu naštvál. Začal se zvýšeným hlasem rozkazovat co udělají, a že to udělají hned, že si počká. Opilí, zubožení, skopčácký kšichty začali kmitat, že paluba byla za chvíli jak nová. Tak to asi na ně platí. Lehce se uklidnili a už tolik nevyváděli. Zdálo se, že

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

nastal čas ke klidnému spánku. Ovšem spletli jsme se. Začalo pršet, ale my byli naštěstí v zákrytu větru i střechy a tak to bylo dobré, ale uprostřed paluby, kde byli rozvaleni němčouři, byla střecha otevřená a tak v prudkém slejváku, který na moři bývá, měli za chvíli vše mokré. Leželi přímo v loužích. Najednou to šlo, že byli nacpaný jeden vedle druhého podél stěn paluby, a nikomu to nyní nevadilo. Konečně měli místo i jiní cestující, kteří si díky nim, nemohli pomalu ani natáhnout nohy. Jenže teď byla na volných místech paluby voda a tak to bylo vlastně jedno. Pršelo ještě chvíli a pak se děšť umoudřil a už nás nepronásledoval. Foukalo sice dál, ale nepršelo. Čím více jsme se blížili k Venezii, tím větší byla zima a tak jsem si konečně definitivně uvědomil, že teplo fakt končí. Od němců je konečně klid, snad i díky tomu dešti, se jich většina rozlezla po lodi otravovat jiné cestující, ale už nebyli tady pohromadě a tak se tu můžeme všichni trochu vyspat na další den.

Den dvacátý druhý - 27. září, moře, Venezia (IT)

tachometr: 35 952 km , teplota: 16°C ,

ujeto: 945 km.

Okolo 6h pomalu vstávám a balím věci, protože jsme už s lodí najížděli do vod benátského přístaviště. Manévry mezi ostrůvky v těchto vodách jsou na dlouhé lokty a tak jsem ani tolik nespěchal, věděl jsem ze zkušenosti, že to ty dvě hodinky jistě potrvá. Koukal jsem na východ slunce, na budovy co se vynořují v dáli, loďky rybářů a tak vůbec po okolí. Jsem přeci letos naposled na moři, kdo by nostalgicky nekoukal okolo sebe na tu nádheru. Manévry jsou u konce a my stojíme s lodním kolosem u přístavního mola ve Venezii. Je 7.30h, je zataženo a pouze 16 °C. Vyjždím z lodi na parkoviště před lodí a dávám do kupy bágly na cestu. Oblékám teplé oblečení a vše co je nyní potřeba, protože je zima sama o sobě a taky jsem dost nevyspalý. Okolo 9h vyrazím na cestu zpět do Čech. Jedu druhou stranou než jsem přijel a to přes Brenner, protože nechci jet u nás přes Šumavu. Hlásí, že je tam sníh a ve sněhu teda nejedu. Pojedu přes Německo, přes Munchen. Vyjždím z Venezie po silnici č.13 na Treviso a odbočuji na E70 na Veronu. Dále po A 22 na Trento, Bolzano a Brixen. Tady tankuji za 5 Eur / 4,7 litru a pokračuji dál na Brenner. Za Brennerem dotankovávám za 14 Eur / 14,5 litru zde je to levnější, než v Německu, tak proto. Je tady pěkná zima, teplota klesla na 9 °C, na vrcholcích hor se típytí bělostný sníh a mě to varuje před pořádnou zimou. Po A 13 na Innsbruck, Garmisch, a po E 45 na Munchen a Regensburg. Je strašná zima, prší a tak se oblékám do všeho co mám a samo sebou, že i pláštěnka našla své uplatnění. Nyní odbočuji na E50 a má cesta směřuje stále na sever na Mitterteich a hraniční přechod do Čech, na Svatý kříž. Okolo 23h projíždíme Chebem. Je 5 °C nad nulou a začíná mi být fakt zima. Jsem i dost unavený a tak stavíme stále častěji, abych se vždy trochu protáhl a zahřál. V Ostrově nad Ohří jsem si dal kafe a chvíli kecal s místními pumpaři a dovídáme se, že tento týden tady měli i sníh. Po E442 jedu na Chomutov. Pokračuji dále po E442 na Most, Bílinu a konečně do Teplic. Nikdy se domů, do toho marastu netěším, ale vždy po té cestě a zimě jsem rád, že jsem tady. Je 01.30h a parkuji motorku do garáže. Vyndal jsem z kufrů jen to nejnnutnější a šel jsem domů, do tepla. Měl jsem obrovský hlad a tak jsem si uvařil něco k jídlu co jsem našel ze zásob a spokojeně šel spát. Zítřa, vlastně dneska začíná půl roku plískanic, dešťů, mrazů a nevím čeho ještě a tak se na to musím patřičně vyspat.

Závěr:

Vstávám až kolem poledního a po probuzení a nasnídání jdu provést hlavní vybalení a rozhoduji se strávit zbytek dovolené na chatě.

Na této cestě jsem urazil 3967 km po silnicích a dalších asi 4000 km po Středozemním moři.